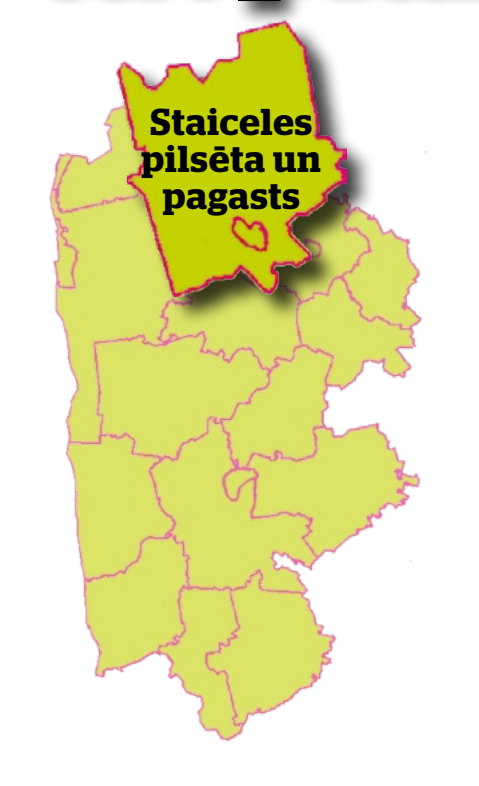

Dzīve tuvplānā

Iedzīvotāju skaits Staiceles pilsētā un pagastā

- 2000. g. – 1240 un 882
- 2019. g. – 850 un 516

Kopš 2000. gada pilsētā piedzimuši 168, pagastā 85, bet miruši 353 un attiecīgi 205 cilvēki. Uz citu dzīvesvietu Latvijā pārcēlušies 267 un 290, uz ārzemēm – 120 un 68. No citām Latvijas vietām uz dzīvi Staiceles pusē pārcēlušies 173 un 109. No ārzemēm ieradušies deviņi un trīs cilvēki.

(No Centrālās statistikas pārvaldes datubāzes)

Mīl mazpilsētu, tomēr ligzdu vij Valmierā

Jaunais zemnieks Mārcis Kovišārs, tāpat kā viņa brālis Kalvis, Staiceli ir atstājuši. Mārci ar dzimto pilsētu vēl vieno viņam pieredzēšā z.s. Celiņi. Zemes darbi viņam patīk, bet viņš strādā uzņēmumā, kas valstī sniedz kokmateriālu pārveidošanas pakalpojumu. Brāļi uzbūvējuši ģimenēm mājas Valmierā, lai gan joprojām uzskata sevi par Staiceles patriotiem. Te mācījušies, daudzījuši bumbu, peldējušies Salacā un mīl savu mazo pilsētīņu. Kāpēc jaunās ģimenes nebūvēja namus Staicelē?

Tāds lēmums pieņemts bankas aizdevuma iespaidā. Prasījuši kredītu privātmājas būvniecībai Staicelē, bet tas solīts par nedekvāti lielu ķīlu. Valmierā piedāvāti labi nosacījumi. – Ja man Staicelē neizdotos aizņēmu atdot, bankai būtu sarežģīti to īpašumu pārdot. Valmierā, kur milzīgs pieprasījums pēc mitekļiem, tā nebūtu problēma, – saprotoši stāsta Mārcis. Viņš uzsver, ka no laukiem jaunie pazūd arī banku politikas dēļ. Valsts foršēja lielo pilsētu izaugsmi, tagad mazās kļūst tukšas. Dzīve Alojās novadā, viņaprāt, Staiceli nolicināja. Vairs nav vidusskolas, bērnu interešu centra Krustpunkti, nav jauniešu klubiņa, futbola skolas. Ģimenē sprieduš, cik ilgi vēl pastāvēs Staiceles pamatskola, bet Valmierā dēlam, pirmklasiņam piedāvāti septiņi pulciņi, meitai bērnuudrāz – brīvpusdienas. Tas ietekmējis lēmumu vīt savu ligzdu lielajā pilsētā. Viņaprāt, Staicele Alojās novada sastāvā ir zaudējais, tāpēc strikti uzskata – jo ātrāk likvidēs novadu, jo labāk.

Dumpīgā Staicele domā citādi

dienā dzimušās mazpilsētas, arī puikas balītēs attiecības kārtoja pa savam – ar dūrēm. Laika gaitā viņus vienoja futbols, un naidis izplēnēja. P. Kuzmenko amatā ir trešo gadu un ir pietaks pārvaldnieks Staicelei. Nozīmīgu pieredzi viņš ieguva, kad, domes priekšsēdētāja Valda Bārdas virzīti, īstenojās lielie projekti tranzītielas un Salacas tilta, arī Audēju ielas pārbūvei. Viņš, tāpat kā daudzi staiceļieši, to uzskata par lielāko ieguvumu novada pastāvēšanā. Taču netrūcis arī zaudējumu.

Vēsturiskā atmiņa ir domes deputātei, pārvaldes sekretārei Ilgai Šmitei. Viņa atgādina, ka pirms reformas Staiceles domi vadīja Jānis Bakmanis. – Viņš zināja, ka būs lielas pārmaiņas, un centās izveidot pilsētu tādu, lai pašiem viss būtu savs. Tā mums tapa sava vidusskola, mūzikas un mākslas skola, muzejs «Pivāliņd», dienas centrs, jauniešu klubiņš, audēju namiņš, tūrisma centrs un citas labas lietas. Ar konkursiem veicināja izkopt skaistas sētas. Mēs esam nomale, bet nebijām aizmirsti. Brauca daudz tūristu, attīstījās tradīcijas, sevišķi sports, – viņa atceras.

Kad dome gatavojās kaut ko likvidēt, staiceļieši protestēja, vāca parakstus, dūsmojās, cīnījās pretī kā savas vietas patrioti. Līdzīgi bijis ar sportu. Senāk mācīties uz Staiceli apgūt futbolu brauca bērni no dažādām Latvijas vietām un rezultātā 12. klasē pat bija

vairāk skolēnu nekā Alojā. Bet visu laiku domē bija strīdi par naudu. Vidzemes Jaunatnes futbola centru Staicele pārveidoja par Alojās novada sporta skolu un tajā vairs nav īpaši attīstīts futbols novirziens, iestāties panīkums. Tomēr futbola laukumā un bāzē ir attīstīti, vasarā pilsētā ir sportisti un liela rosība. Vietējie uzskata, ka tas ir J. Bakmana nopelns. Bet Alojās novada domē ap viņa personību bieži vijušās kaislības.

– Gan kad Staicele vēl bija patstāvīga, gan, esot Alojās novadā, nepiesaistīja Eiropas fondu līdzekļus un nesakārtoja ūdenssaimniecību un kanalizāciju, kā to darīja citās pašvaldībās. Tikli ir novecojuši un pīst. Tas ir liels slogs pašvaldībai un apgrūtīnājums iedzīvotājiem, – pārmet pārvaldnieks. Viņš neslēpj, ka sava viedokļa par reformu pašam īsti nav. Būt pie Valmieras liekoties neiespējami. Kamdēļ lai lielajam centram pēkšņi rastos interese par mazo, nabadzīgu novadu? Arī Limbaži viņam sveši. P. Kuzmenko domāji spriež, ka mazā novadā viss bija rokas stiepienā, bet lielā pēc katra papīra būs jābrauc 40 km. Visvairāk viņš gribētu, lai pārmaiņu dēļ pilsētā un laukos cilvēkiem nekļūst sliktāk. Lai saglabājas skolas, pašvaldības iestādes, sakopta vide, kultūras dzīve, lai lielais novads nenosmacē to, kas staiceļiešiem savs, un sekmē attīstību.

Domē atkal satiksies bijušie oponenti

Staiceliēti, IK Zaļais Rūdis (ZR) īpašnieks Didzis Irmejs tagad sastopams uzņēmumā Aloja-Starkelsen. Jaunaudžu kopšanai punkts nav pielikts, taču darbs ir Ungurpilī. Kādreiz, strādājot bankās, Didzis pieradis analizēt situācijas. Tā viņš izvērtē arī iecerēto reformu un uzskata – iepriekšējā neko labu iedzīvotājiem neveda un gaidāmā nedos ne tik. Viņaprāt, valsts samazinās savu iedzīvotāju daļu, bet novirzīs to uz iedzīvotāju pleciem. – Jau tagad daudzi pakalpojumi ir attālināti. Lai tos saņemtu, cilvēki tērē vairāk

laika, degvielas, interneta resursu. Centralizācijas dēļ pasliktinās pakalpojumu pieejamība un arī kvalitāte. Uzskatu, ka ar pašvaldību reformas steidzināšanu jaunie politiķi foršē savu pirmsvēlēšanu solījumu izpildē, – spriež uzņēmējs.

To, ka staiceļieši uzstāja uz apvienošanas vienā Limbažu novadā, viņš drīzāk uztvēris kā vēlmi saglabāt amatus un sadarbības, neko īpaši nemainot un nezaudējot. Pats novada domē iegriežas reti. Uz Limbažiem arī brauc tikai pie friziera, daudz biežāk uz Valmieru. Didzis ir sekojis pašvaldību vēlēšanu rezultātiem. Nemot vērā tajās iegūtās balsis, viņš mēģinājis noteikt, kurš no līderiem reformas rezultātā iegūs vairāk balsu Limbažos, ja viss notiks, kā Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija iecerējusi. Viņaprāt, pie

domes galda atkal satiksies bijušie oponenti – salacgrīvietis Dagnis Straubergs un staiceļietis Jānis Bakmanis. Abiem ir spēcīga harizma un daudz atbalstītāju. – Manuprāt, visvairāk balsu vēlēšanās var iegūt salacgrīvietis, – secina sarunbiedrs. Viņš uzskata, ka Straubergs ir demokrātisks, viņam rūp iedzīvotāju intereses, parasti vēlēšanās viņam nav nopietnu konkurentu. Pat tie pāris, kuri ievēlēti no citiem sarakstiem, pēc tam pārbēg pie viņa. Uzņēmējs aplēsis, ka no Alojās novada uz jauno domi visvairāk balsotāju būs par J. Bakmani. – Neviens cits nav spējis tā saliedēt staiceļiešus, lai ko darītu, – viņš prāto. Kurš – Straubergs, Bakmanis, vai esošais Limbažu novada domes priekšsēdētājs Didzis Zemmers – nākotnē savāks vairāk balsu, tas noteiks toni un viņam pievienosies citi.

Zemnieks cer tikt pie kārtīga asfalta

Z.s. Laučiņi īpašnieku Māri Lazdiņu satieku pie vecajām Rožēnu kalnēm. 30. augustā saimniecība pabeigusi graudaugu ražas novākšanu 220 ha platībā un tagad var pievērsties citiem rūdens darbiem. Gads ir ar ražu svēītis. Auzas Mārim jenācās aptuveni 5 t/ha, rudzi – ap 6 t/ha. Šis ir pirmais rudens, kad vairs nav jārok pārtikas kartupeļi, jo no tiem zemnieks atteicies. – Vairs nesānāk izvērsties. Konkurence lauksaimniecībā izmantojamajai zemei ir liela. Nomaks jau sasniedz 100 eiro par hektāru. Daudzi tagad sāpārojušies ar graudiem, jo tirgus ir ļoti sakārtojies, – norāda zemkopis. Tomēr viņš atklāj, ka būtu pieticīgāks, ja graudu būtu izaudzjis mazāk, bet maksātu vairāk. Nervus viņam bendē sliktā šoseja posmā no Alojās līdz Matīsiem. Vieglais transports to īpaši neizjūt, bet pamēģināto naceļu aizvest lielās graudu kravas! Tas ir ārkārtīgi grūti. Asfalta ir pumpas un iedobumi, tie lauž tehniku. Tāds maršruts Mārim bija jāveic bieži, jo kravas tāpat kā daudziem novada zemniekiem vajadzēja nogādāt nodašanai kooperatīvajā sabiedrībā VAKS.

Lūgts izteikt lauksaimnieka viedokli par

gaidāmo reformu, Māris izsaka cerību, ka tā nenotiks. Viņš nesaskata jēgu atkal mainīt kārtību un robežas. No tādas jērgas darba-vietu nekļūs vairāk, lai gan arī esošajās nav kam strādāt. Alojās novada vadību zemnieks uzslavē par skaidri izdomāto tranzītielu un tiltu Staicelē, kas tagad padara braukšanu civilizētā, bet šosejas sakārtotā, viņaprāt, jāturpina. – Limbažos lieta attīstība nenotiek, bet Valmierā aug strauji. Varbūt valmierieši gribēs pa labu ceļu braukt uz jūru un cīnīsies, lai sliktā posmu sakārto? Šovasar tiešām bija ļoti liela kravu plūsma pa mūsu šoseju uz ostām. Ja prasītu man, es balsotu par dzīvi Valmieras novadā, – apliecina Rožēnu pusē lielākās saimniecības īpašnieks.

Rozēnos pašvaldību nejt

Lauku teritorijā dzīve vienmēr ritējusi rimtāka. Cilvēki, kuriem vairāk brīvā laika, seko medijiem. – Ja šī reforma notiks tik ļoti sasteigti, tā sekos nākamā, – pārliecināts bijušais Rozēnu mežniecības mežinis Ints Smilģis. Viņam palikušas tikai atmiņas par to, kā tikā gādāts par skaistajiem Staiceles puses mežiem. Kādreiz apdzīvotai vietai dzīvību deva arī mežinieki, bet 2000. gadā reforma nozarē pārvēlca krustu gan iesāktajiem darbiem, gan to veicējiem.

Redz lielu pašvaldību kopā ar sudraba brendu

Alojas novada domes deputātam, pašā dibinātās Ģenerāļa Pētera Radziņa Staiceles sporta profesionālās vidusskolas direktoram Jānim Bakmanim gaidāmā reforma ir pa prātam. – Nekas nav mainījies. Pirms 10 gadiem uzskatīju, ka Limbažu rajonu nevajag sadalīt, un arī tagad esmu par apvienošanas lielā Limbažu novadā, – saka staiceļietis, kurš gandrīz astoņus gadus savu laiku vadīja Limbažu rajona padomi. Sarunā viņš uzsver, ka cilvēkus pretoties reformai uzkurina pašvaldību darbinieki, kuri varētu zaudēt savas darbavietas. Tas, ka Alojās domē samazināsies darbinieku skaits, viņaprāt, ir normāli, jo tad budžeta naudu nenodēis administrācijas uzturēšanai. – Nesaku, ka Alojās novadā nekā nav izdarīti. Ir! Bet kurš nākotnē rēķināsies ar tik maziem novadiem? Man vienmēr bijis svarīgi redzēt, uz ko pašvaldība iet, lai visa teritorija attīstītos vienā virzienā ar savu identitāti, pēc kuras to visi pazīst. Pirms novada dibināšanas ar staiceļiešiem centāmies to savai pilsētai izveidot, bet tagad daudz kas zaudēts, un Alojās novadam tādas identitātes nav. To pateicis, viņš pukojas, ka šašaurinās Vimbu svētki, vairs nenotiek pašdarbnieku svētki Kad kastaņas

zied, izputējis saksofonistu festivāls Spožā notis, kas pulcināja ļaudis. Vasarā radoši cilvēki no Rīgas pārmetuši, kāpēc Stārķu svētkus svin paši vien, un teikts, ka tik labu ideju vajag izvērst pa visu valsti. Bet kad novadā viņš ierunājies par Eiropas Stārķu pilsētām, ātri vien nostūmsts malā. – Jātaisa tādi Stārķu svētki, lai brauc no visām malām! – viņš jūsmīgi saka.

Pēc tam staiceļietis daudz un gari runā par fantastisko Sudraba pilsētas ideju Limbažos, ko vajadzētu izvērst visā novadā. – Limbažu pilsētai pašlaik nekā sevišķa nav. Institūcijas pat atņemtas, cilvēki to pārmet. Bet, kad visi atkal apvienosies, katram pagastam un mazpilsētai sudraba ideju vajag papildināt ar kaut ko savu. Viņš spriež, ka lieliska jau ir Sudraba kaļķu Liepupē, varētu tapt Sudraba bura, Sudraba kartupeļis, Sudraba stārķis u.tml. Visi kopā ar tādu brendu izceltu Limbažos konkurencē ar spēcīgo Valmieru, Cēšm vai Siguldā. Viņaprāt, pašiem izdevies izveidot lielisku zīmolu Latvija – stārķu zeme. – Ikvienai reformai jāveicina attīstība. Es arī nedomāju, ka Limbažu novads pēkšņi Staicele ieguldīs lielus līdzekļus. Bet, ja novada priekšgalā būs līderi, viņi saprautis, ka visiem kopā jāiet uz priekšu. Viss atkarīgs no vadītāja, – viņš aizrāvējis prognozē. Strātēģijā viņš atbalsta salacgrīvieti Dagnī Straubergu, jo uzskata, ka Limbažu novadam jāpaliek Rīgas Plānošanas reģionā.

Grib citur, lai rimtos plēšanās

Uz ielas parunāju ar vietējiem pastniecēm, kuras satiekas ar daudziem cilvēkiem un parasti jūt viņu noskaņojumu. Viņas stāsta, ka administratīvi teritoriālo reformu pilsētā un laukos iedzīvotāji vēl īpaši neapsprīd, jo pierasts, ka cilvēki prasa arī viņu domas. Bet, kad jautāju par Staiceles nākotni, Ina Prokopoviča saka: – Cilvēki neredz mazās Staiceles nākotni. Jaunie aiziet. Mūsu paaudzei gribētos te palikt, tomēr, ja būs grūti ar darbu un iztiku un ūdens galīgi smelsies mutē, nāksies meklēt citu vietu. Ātri uzsvirkst un tikpat ātri apraujas diskusija, ka lielajai Valmierai tāds mazs, trūcīgs novads nebūs interesants un tā Alojā negribēs. Nekā sevišķa pašiem nav. Visas runā reizē, bet aplūkst, kad Antra Grāvīte saka: – Mums nebūtu pretenziju te, robežas malā dzīvojam, pievienojies Igaunijai. Tas gan būtu jauki, jo kaimiņvalsts daudzās lietās ir progresīvāka. Pēc tam tādu spāpnotu ideju dzirdu vēl vismaz trīs vai četrās vietās.

Ingūna Stāge gan domā, ka cilvēku šūmēšanās pret reformu neko īpašu nedos, jo, visticamāk, notiks tā, kā Rīgā iecerēts. – Manuprāt, pievienojoties Limbažiem vai Valmierai, būsim vinnētāji. Mūsu politiķi taču pastāvīgi savā starpā plēšas, bet no viņu ambīcijām visvairāk cieš iedzīvotāji. No tām daudzajām negācijām, kas skārušas arī Staiceli, esam jau noguruši, tāpēc pārmaiņas vajag. Lielā novadā deputātiem nebūs liela starpība naida, tāpat būs taisnīgāka attieksme pret abām mūsu mazpilsētām, – spriež Maruta Vītola. Par lielāko ieguvumu, Alojās novadā esot, visas uzskata tranzītielas un tilti, tāpat rūpnieciskās zonas sakārtošanu, bet par zaudējumu – Staiceles vidusskolas likvidēšanu. Pastnieces gan pieļauj – ja nedzims mazuli, nākotnē šašaurinās arī pamatskolu, lai kurā novadā Staicele būtu.

Vīķieši risina problēmas Birznieku veikalā

Ar tādu pašu jautājumu dodos uz Viķiem un pietāju pie vēsturiska, no laukakmeņiem būvēta nama, uz kura vēl lasāms no pirmās brīvvalsts laika saglabājusies uzraksts Viķu krejotava. Tur tagad atrodas vienīgais veikals, kas pieder z.s. Birznieki, faktiski Endziņiem. Jau 12 gadu pirmās nepieciešamības preces, kādas krumiņus vai ko stiprāku cilvēkiem pārdod roženieta Mirdza Spidāne. Viņa atstāj enerģiska cilvēka iespaidu, kurš visus vietējos pazīst vaigā un zina gan viņu problēmas, gan dieniskās vajadzības. – Esmu te gandrīz kā sociālais darbinieks, – pārdevēja smejojot saka. Cilvēki ieraduši Mirdziņai izrakstīt sirdi, uzticēt priekus un bēdas. Nereti viņa saviem pierējiem kaut ko nokārto pa telefonu, bieži dod padomu, pie kā vērsties, kam ko prasīt. Gados vecie pastāvīgie pierēji par tādu palīdzību viņai ir pateicīgi. Tas bodniecī

kauls nelauž. Rindā nav, kāpēc draudzīgi nepalīdzēt, ja var. Par gaidāmajām pārmaiņām pagastā un novadā cilvēki pagaidām veikalā neko viņai nav prasījuši, tāpat neapsprīd, kamēr tas viņus neskar. Un ja skars, kas mainīsies? – Adrese? – prāto pārdevēja. Viens gan Mirdzai ir skaidrs – pie Mazsalacas vai Salacgrīvas novada viņa negribētu iet. Ja pašai būtu tā lieta jāizšķir, viņa gribētu uz Limbažiem vai pat Valmieru. Tomēr roženieta netic, ka no pašvaldības maiņas laukos uzlabosies dzīve. Viņa gan zina, ka cilvēki nemil sūdzēties un sadzīvo ar saviem problēmām. Kādas tās ir? Trūkst tuvumā sava daktera, slikti kursē autobusi, ceļu pašvaldība nogreiderē ar lielu plēšanos...

Ideja par dzīvotspējīgu novadu izgāzusies

Pirmsskolas grupiņu audzinātājas Daiga Lilenblate (no kreisās), Antra Bērziņa, Jautrīte Pelēkā un Kaija Kuzina uzskata, ka profesionālajā ziņā lielā novadā būs ieguvējas

Ieskatoties Staiceles pamatskolas pirmsskolas izglītības grupu telpās, satiekos uzreiz ar četrām skolotājām: Jautrīti Pelēko, Daigu Lilenblati, Kaiju Kuzinu un Antru Bērziņu. Visām aktuālāka ir cita – pirmsskolas izglītības reforma. Kamēr audzēkņi atpūtas, skolotājas apguva jauno programmu.

Par iecerēto pašvaldību reformu izglītības darbinieces pat iekarsa, bet sprieda līdzīgi. Viņuprāt, ideja par mazu, bet dzīvotspējīgu Alojās novadu ir izgāzusies. Neviena negrib, lai tas turpinātu pastāvēt, jo par savu politiku plēšanos ne reizi vien bijis kauns un nācies no tā ciest. Mazam novadam bijuši arī citi mīnusi. Profesionālajā ziņā dzīves telpa skolotājam likusies par šauru, trūcis attīstību veicinošu

apstākļu. – Reizi gadā viens pie otra aizbraucām. Neko jaunu tur vairs neredzējām. Mums ar kolēģēm pietrūka plašuma, diskusiju, citu darbinieku pieredzes. Liekas, šeit beidzies skābeklis. Bieži sazinājos ar kolēģiem Salacgrīvā. Jā, man tur patīk, es labāk gribētu būt ar salacgrīviešiem nekā pie Alojās. Mums ir kopīga robeža, arī bērni no Mērnikiem ir vesti pie mums. Bet ja atkal visi kopā būsim Limbažos, profesionālajā ziņā tas būs lieliski! – spriež metodīķe Jautrīte. Vaicātas, ko domā par izglītības nākotni savā pilsētā, skolotājas bažijas par četrgadīgo bērnu grupiņu, kurā ir tikai pieci audzēkņi. Citās – bērnu skaits ir pietiekams. Staiceļietes īpaši uzsver, ka pamatskola pilsētā noteikti jāsglabā.

Vēlas īstenot izloloto projektu

– Ir svarīgi, lai ietu uz priekšu mūsu iecerētais, lielais projekts, – uzskata rekreācijas centra Vīķi darbinieces Irita Neripa (no kreisās), Inese Uibu, Anīta Virse un Zaiga Kruja

Pašvaldības kapitālsabiedrība rekreācijas centrs Vīķi ir lielākais darba devējs Viķu pusē. Šobrīd 24 darbinieki apkalpo 37 klientus ar garīgās veselības traucējumiem. Kā zināms, Alojās novads to mantoja no Limbažu rajona padomes. Ieskatījos zālē, kur kopā ar vairākiem darbiniekiem klienti ar speciāliem nazišiem, draudzīgā gaisotnē tērgājot, mizoja ābolus. Telpa brīnīšķīgi smaržoja pēc rudens un noskaņa likās jauka.

Kā jau esam rakstījuši, centram un Alojās novadam ir vērienīga iecere par Viķu muižas sakārtošanu un izmantošanu klientu deinstitutionalizācijas projektā. Pirmie priekšdarbi ir veikti, būtiski ir tikt pie investīcijām, lai ar vienu šāvienu trāpītu diviem zakiem – sekme klientu atveseļošanu, dotu viņiem lielāku patstāvību, kā arī uzturētu muižu. – Vienalga, kur būsim, Limbažu vai Valmieras novadā, svarīgi, lai šī ideja virzītos uz priekšu. Valsts gan sola, ka šīs ieceres līdz ar reformu netiks Bremzētas, – spriež vadītāja Irita Neripa. Sarunai pievienojas vēl trīs darbinieces un mazā ekspressintervijā izraisās viedokļu

apmaiņa par gaidāmajām pārmaiņām. Zaiga Kruja ir noraidoša un teic, ka negrib, lai atkal iestātos jukas un viss mainītos. Tas rada sajūtu, ka valstī nav stabilitātes. Viņai zēl uzņēmēju, kuriem atkal par jaunu būs jākārt daudzi papīri un jāizdod nauda. Vilšanos pauž viņas kolēģe Anīta Virse, spriežot, ka plašākā novada teritorijā Vīķi vēl vairāk attālināsies no centra. – Ja visas iestādes būtu vienviet, mums būtu vienalga, pie kā būt. Tagad tās izsvaldītas. Skatīties pie Rīgas reģiona, bet mežniecība, Lauku atbalsta dienests un citas institūcijas ir Valmierā. Ģimenes ārsti daudziem tagad ir Limbažos, tāpat pašu saimniecības grāmatvedība un Lauku konsultāciju birojs zemniekiem. Faktiski ne šis, ne tas. Tikai jaunākā sarunas biedre pulciņā – Inese Uibu – skaidri zina, ka grib atkal būt pie Limbažiem. Tur viss labi zināms un pierasts. Viņai patīk patī pilsēta un jaunā sieviete nesaprot, kāpēc jāmeklē uz Valmieras novadu.

Sagatavoja Gunita OZOLINA